

učovati doma, jsou zavázáni pečovatí o to, aby se jim dostalo dostatečným způsobem alespoň vyučování předepsaného pro jejich povinnou školu (obecnou nebo měšťanskou). Není tedy způsob udílení domácího vyučování naprosto neomezený, jak zato má stížnost, nýbrž musí ve smyslu cit. odst. 2 § 204 řádu škol. a vyučovacího odpovídati při nejmenším vyučování předepsanému pro povinnou školu dětí soukromě vyučovaných. Zabýváje se výkladem posléz zmíněného ustanovení a jeho vztahem k § 20 odst. II. z. z. mor. č. 4/1906, dospěl nss v nálezu Boh. A 5044/25 k právnímu názoru, — na němž trvá i v daném případě a v příčině jehož odůvodnění odkazuje podle § 30 odst. 3 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. na důvody tohoto nálezu, — že soukromé vyučování dítěte školou povinného odpovídá na Moravě vzhledem k ustanovení § 20 odst. II. zákona Perkova zákonu jen tehdy, kryje-li se s vyučováním, předepsaným pro jeho školu povinnou . . . . V důvodech pak uvedeno výslovně, že bylo účelem zákona č. 4/1906 zabezpečiti dětem určité národnosti jich obecněškolské vychování v duchu i jazyku jejich národnosti. Z toho plyne, že zásada vyslovená v § 20 odst. II. posléze cit. zákona dopadá zásadně i na vyučování soukromé, čili že i soukromé vyučování dětí školou povinných musí se na Moravě dítí v jazyku jejich národnosti. Ale pak žal. úřad právem vyslovil, že určení národnosti a české školy jako školy povinné pro Edeltraudu F. je předpokladem pro určení způsobu jejího soukromého vyučování, a právem o této otázce rozhodoval. — — — —

Č. 13.070.

Samospráva obecní: * Správní úřad, vydávaje prohlášení podle § 15 ex. řádu, nemůže prohlásiti exekuci za nepřipustnou z důvodu, že pohledávka obce, na kterou se za exekuci žádá, po jeho názoru není po právu.

(Nález z 19. listopadu 1937 č. 1750/35-3.)

V ě c: Živnostenská záložna v Rožnově pod Radhoštěm, zapsané společenstvo s r. o., proti rozh. zem. úřadu v Brně z 26. ledna 1935 o připustnosti exekuce.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v pořadí instančním ve smyslu § 15 ex. řádu a §§ 5 a 6 min. nař. č. 153/1897 ř. z. v exekuční věci stěžující si záložny proti obci Horní Bečvě, vedené u okr. soudu ve Valašském Meziříčí k vydobytí její vykonatelné pohledávky 713.901 Kč zabavením a příkázáním k vybírání pohledávky 71.000 Kč, která prý přísluší obci Horní Bečvě proti Vítkovickému hornímu a hutnímu těžárstvu ve Vítkovicích z důvodů vrácení splátky, zaplacené poddlužníku na kupní cenu za lesní komplex v Horní Bečvě, že této pohledávky nemůže býti užito k uspokojení st-lky jako vymáhající věřitelky z toho důvodu, že věřitelka domáhá se zde neexistující pohledávky,

poněvadž trhová smlouva o řečeném lesním komplexu nebyla okr. výborem ve Val. Meziříčí schválena, takže obci Horní Bečvě proti jmenovanému těžařstvu žádná pohledávka na vrácení částky 71.000 Kč nepřísluší. K tomu bylo podotčeno, že podle § 44 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. je správní úřad oprávněn pro své rozhodnutí učiniti si úsudek i o předběžných otázkách, o nichž jako o otázkách hlavních přísluší rozhodnouti jiným úřadům nebo soudům. Úsudek o prejudiciální otázce je správní úřad oprávněn učiniti si jen pro potřebu svého rozhodnutí. Z toho plyne, že tento úsudek není rozhodnutím o předběžné otázce a že řešení prejudiciální otázky není schopno právní moci. Vzhledem k tomu nebrání nic tomu, aby příslušný úřad rozhodl o ní jinak. Rozhodl-li příslušný úřad (soud) dodatečně o prejudiciální otázce v podstatných bodech jinak, je takové rozhodnutí důvodem, pro který lze podle § 86 odst. 1 č. 3 cit. vlád. nař. žádati za obnovu řízení. Okr. úřad nepřekročil proto meze své kompetence, řešil-li prejudiciálně otázku, přísluší-li obci Horní Bečvě proti Vítkovickému těžařstvu pohledávka na vrácení částky 71.000 Kč, jejíž právní existence je mezi stranami sporná.

O stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost, uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí je podle své právní povahy prohlášením státního správního úřadu, vydaným podle § 15 ex. řádu (zákon č. 79/1896 ř. z.) a § 5 min. nař. č. 153/1897 ř. z. Podle § 15 ex. řádu může býti totiž exekuce proti obci k vydobytí peněžitých pohledávek, ač nejde-li o uskutečnění práva zástavního ze smlouvy, povolena toliko na takové majetkové součástky, kterých může býti použito k uspokojení věřitele bez újmy veřejných zájmů, o něž obec se má starati. Státní úřady jsou tedy povolány jen k tomu, aby podávaly prohlášení, pokud se věc takto má při určitých majetkových součástkách. Které majetkové součástky jsou podrobeny exekuci, určí tyto úřady podle volné úvahy (§ 5 odst. 2 min. nař. č. 153/1897 ř. z., vydaného podle čl. XLI zákona č. 78/1896 ř. z. a zavedení ex. řádu, aby byla vykonána ustanovení § 15 ex. řádu, kteréžto nařízení platilo ještě v době vydání nař. rozhodnutí, pozbyvši platnosti teprve nabytím účinnosti vlád. nař. z 2. dubna 1936 č. 86 Sb.).

Vydávaje nař. rozhodnutí jako prohlášení ve smyslu § 15 ex. řádu, žal. úřad byl podle tohoto oprávněn a povinen omeziti se toliko na to zkoumati a rozhodnouti, zda pohledávka 71.000 Kč, o které st-lka jako vymáhající věřitelka tvrdila, že přísluší její dlužnici, obci Horní Bečvě, proti Vítkovickému hornímu a hutnímu těžařstvu, je takovou majetkovou součástkou, které může či nemůže býti užito k uspokojení st-lky jako vymáhající věřitelky, jež na tuto pohledávku vedla soudní exekuci zabavením a příkázáním této pohledávky k vybrání. Jakékoli jiné, této pohledávky se týkající otázky byly proto z uvažovací a rozhodující činnosti žal. úřadu vůbec vyloučeny, zejména pak také otázka její právní existence. K řešení této otázky žal. úřad vůbec povolán nebyl, nýbrž k tomu byl by příslušný po pravoplatném příkázání pohledávky vymáhající věřitelce k vybrání exekučním soudem na její žalobu, podanou podle § 308 ex. řádu, jen řádný soud.

Žal. úřad se arci domnívá, že o otázce, existuje-li řečená pohledávka po právu či ne, byl oprávněn rozhodovati podle § 44 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. jako o otázce predběžné. Leč tato domněnka žal. úřadu je právně mylná, ježto rozhodnutí o tom, zda pohledávka je či není takovou majetkovou součástíou, které může býti užito k uspokojení st-lky jako vymáhající věřitelky, není přece závislé na rozhodnutí o její právní existenci, neboť lze je učiniti zcela samostatně, nehledíc k tomu, jak k řešení této otázky jedině příslušný soud o ní rozhodne, což stížnost důvodně namítá.

Žal. úřad, vycházejce z mylného právního názoru, jako by otázka právní existence uvedené pohledávky pro jeho rozhodnutí ve smyslu § 15 ex. řádu byla otázkou prejudiciální, řešil ji a prohlásil exekuci za nepřípustnou jen z důvodu, že tato pohledávka neexistuje, tedy z důvodu, který se vymyká z rámce jeho rozhodovací činnosti, příkázané mu ustanovením § 15 ex. řádu. Tím dopustil se nezákonnosti, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.071.

Policejní věci: I. * Vyhoštění cizince podle § 2 zákona č. 88/1871 ř. z. není trestem, nýbrž správním opatřením policejního rázu. — II. K vyhoštění podle § 2 odst. 5 zákona č. 88/1871 ř. z. stačí pouhé podezření, že cizincův pobyt v tuzemsku může ohroziti veřejnou bezpečnost.

(Nález z 19. listopadu 1937 č. 2310/35-3.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 10.680/33.

Věc: Richard J. ve Varnsdorfu proti rozh. zem. úřadu v Praze z 29. ledna 1935 o vyhoštění.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Výměrem okr. úřadu ve Varnsdorfu z 15. ledna 1935 byl st-l na základě ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 88/1871 ř. z. vyhoštěn navždy jako cizinec z důvodu veřejného pořádku a bezpečnosti z celého území Československé republiky a byl mu současně zapovězen každý návrat s poukazem na trestní následky § 323 trest. zákona.

Nař. rozhodnutím žal. úřad st-lovu odvolání z uvedeného výměru nevyhověl v podstatě z toho důvodu, že st-l byl členem říšskoněmecké organizace »Stahlhelm« v letech 1930—1933, tedy v době, kdy měl své řádné bydliště ve Varnsdorfu a kdy požíval pohostinství Československé republiky, a že vzhledem k tendencím »Stahlhelmu«, jakožto říšskoněmecké nacionální organizace, vojensky vybudované a velkoněmecky orientované, vzbuzuje jeho účast jakožto činného člena této organizace důvodné podezření, že sleduje cíle, jsoucí v příkrém rozporu s ústavou zaručenou celistvostí Československé republiky, kteréžto podezření nebylo vyvráceno ani osvobozujícím rozsudkem kraj. soudu v České Lípě z 8. března 1934, jak patrně též z odůvodnění usnesení téhož soudu